

**Извештај краљу Александру по повратку из Сплита
(Из белешке секретара Живојина Мишића, г. Милорада Павловића)**

„Из свега што сам чуо и видео ја сам дубоко зажалио што смо се ми на силу Бога обмањивали некаквом идејом братства и заједнице... Сви они једнако мисле, то је свет за себе, ма са каквим предлогом да се појавиш..... ствар је пропала.....

Ништа се не може зајазити, ничим што би јој се понудило. Ја сам са тим начисто. Двоје нам као неминовно предстоји: потпуно се отцепити од њих, дати им државу, независну самоуправну, па нека леме главу како знају, а друго је, управо прво, да у земљи заведемо војну управу за двадесет година и да се земља сва баци на привредно и економско подизање, далеко од свих политичких утицаја. Ако то не може, онда се отцепити, дати им њихову државу.



Границе ће бити где их ми повучмо, а ми ћемо их повући не онде где наше амбиције избијају на површину, него онде где историја и етнографија кажу; где каже језик и обичаји, традиција и најзад, где се сам народ по слободној вољи определи, па ће бити и право и Богу драго.

А Италијани? Нека им је са срећом. Нека се они Хрватима усреће. Ја сам дубоко уверен да се ми њима нећемо усрећити... Ти су људи сви одреда, прозирни као чаша, незајажљиви и у толикој мери лажни и дволични, да сумњам да на кугли земаљској има већих подлаца, превараната и саможивих људи.

Не заборавите Височанство моје речи. Ако овако не поступите сигуран сам да ћете се љуто кајати.”